

[Glensgård.]

for, at man med denne lov kan forhindre en arbejdsgiver i at køre en rimelig produktion. Det er klare ord. Det synes jeg da det er. Lad os få dem markeret noget tiere, sådan at vi ved helt eksakt, hvad det er, man ønsker.

Nu kom den røde lampe, så jeg skal til sidst kun nævne ændringsforslag nr. 41 til § 88, der drejer sig om spørgsmålet om tidspunktet for lovens ikrafttræden, nemlig den 1. januar 1977. Der skulle vi gerne have været med, således at vi havde ændret det yderligere, men det halve år, der er tale om, er dog en lempelse, så det skal vi støtte. Vi kunne dog godt have tænkt os at ændre § 90, så loven hverken gælder for Færøerne, Danmark eller Grønland.

Lone Dybkjær (RV):

Jeg vil godt tilslutte mig den socialdemokratiske ordfører, der sagde, at dette var en glædelig dag. Jeg synes, det er en god ting, at dette arbejde færdiggøres. For det første er det naturligvis, håber vi, en god ting for arbejdsmarkedet, som skal leve med denne lov i fremtiden. For det andet synes jeg også, det er en god ting for os selv her i folketinget, at vi ligesom kan blive færdige med det meget store arbejde, der er udført.

Jeg vil gerne her rette en tak til arbejdsministeren og hans embedsmænd, som virkelig har vist en enestående tålmodighed i forbindelse med dette lovgivningsarbejde. De er kommet, når som helst vi har kaldt på dem, og har altid beredvilligt svaret på alle de mere eller mindre velbegrundede spørgsmål, som vi her i udvalget kunne stille. Jeg synes derfor, det er fuldstændig uanstændigt, når fremskridtspartiet og til dels også kristeligt folkeparti siger, at det er lovjask, det her. Der har været holdt 21 møder, og jeg vil tro, at gennemsnitstiden, hvis man regner det sammen, er 4-5 timer.

Nu er jeg godt klar over, at det naturligvis ikke er mødernes antal og mødernes længde, der er afgørende, men alligevel giver det nok et vist indtryk af, at det ikke ligefrem er lovjask, når et flertal i folketinget nu mener, at vi kan blive færdige med dette lovforslag, og at det er fuldt forsvarligt, at vi vedtager det her i næste uge ved tredje behandling.

Jeg vil godt sige, at der naturligvis har

været nogle, hvad kan man sige, bundne forudsætninger for dette lovforslag og for det arbejde dermed, der er foregået i udvalget. For det første må man jo sige, at et enigt udvalg — og det er jo en ting, vi i øvrigt ikke har set i det sidste par år i folketinget — i 1968 indstillede til arbejdsministeren, at man lavede en gennemgribende lovrevision og herunder overvejede, om ikke man kunne samle de tre arbejderbeskyttelseslove i én lov. Endvidere sagde man også allerede på det tidspunkt, at man måtte antage, at det var rimeligt at gennemføre en rammelov, fordi det ville være mest hensigtsmæssigt, så man løbende kunne tilgodese den tekniske, økonomiske og sociale udvikling i samfundet. Dette har i allerhøjeste grad været grundlaget for hele arbejdet, og dermed også for alle mulighederne for ændringsforslag og den slags ting. Det var ting, som man ikke umiddelbart kunne gøre, men nogle ting, som man kunne tage sig af, navnlig ved betænkningsafgivningen.

Desuden har det jo ligget som en klar forudsætning, at arbejdsmarkedets parter har været enige, og det har vi naturligvis også stærkt mærket under arbejdet, idet der jo ikke har været deputationer af noget nævneværdigt omfang, og slet ikke, når man tager i betragtning, hvad det er for en lov, vi gennemfører.

For det andet har det naturligvis også betydet, at der er en række paragraffer, deriblandt dem om antallet af sikkerhedsrepræsentanter, om de var fordelt på den ene eller på den anden måde, som vi vel ikke har drøftet så alvorligt, fordi det jo var noget, arbejdsmarkedets parter var enige om, og som vi derfor ikke mente det var rimeligt at vi herindefra blandede os i.

Den tredje forudsætning er ikke den mindst væsentlige, nemlig at to forskellige regeringer, som i dag danner et flertal i folketinget, begge har fremsat lovforslaget indtil flere gange.

Man kan så spørge sig selv om, hvad så egentlig et mindre partis rolle i denne sammenhæng er. Der må man nok sige, at det i allerhøjeste grad afhænger af den holdning, man har til den problemstilling. Vi er i vores parti udmærket klar over, at vi næppe vil slå nogen politisk mønt af denne lovgivning. Der er næppe nogen, der sådan